

Nora Roberts

Het glazen eiland

Deel 3 in de *Sterren*-trilogie

ISBN 978-90-225-7642-7
ISBN 978-94-023-0737-5 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Island of Glass*
Oorspronkelijke uitgever: Berkley, an imprint of Penguin Random House LLC
Vertaling: Iris Bol en Marcel Rouwé
Omslagontwerp: Johannes Wiebel | Punchdesign, München
Omslagbeeld: © Shutterstock
Vormgeving binnenwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2016 Nora Roberts
Nederlandse uitgave © 2017 Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor mijn kleinkinderen
Zij zijn de magie, en de toekomst*

Hij leeft, hij ontwaakt –
Het is de Dood die dood is,
niet hij.

PERCY BYSSHE SHELLEY

Allen voor één; één voor allen.

ALEXANDRE DUMAS

PROLOOG

Ze troffen elkaar op de hoge heuvel, ver boven de wereld, onder een met fonkelende sterren bezaaide hemel en een witte, wachtende maan.

Samen keken de godinnen naar het schitterende kasteel, dat op zijn eigen mooie heuvel stond, en het donkere glas van de zee verderop.

‘Twee sterren zijn teruggevonden en zijn nu in veiligheid.’ Vol vreugde en dankbaarheid hief Luna haar gezicht naar de hemel. ‘Het lot heeft een goede keuze gemaakt door deze zes aan te wijzen. Het hart van de Wachters is sterk en trouw.’

‘Hun beproeving is nog niet afgelopen,’ bracht Celene haar in herinnering. ‘En datgene waar ze het tegen zullen moeten opnemen, vergt meer dan een trouw hart.’

‘Ze zullen strijden. Hebben ze zich soms niet bewezen als krijgers, zuster?’ vroeg Arianrhod. ‘Ze hebben risico’s genomen. Ze hebben gebloed.’

‘Ze zullen nog meer risico’s moeten nemen. Ik zie gevechten die nog moeten worden geleverd, ik zie bloed dat nog moet worden vergoten. Nerezza en het kwaad dat zij heeft geschapen willen meer dan de sterren, meer dan het bloed van de Wachters. Zij willen totale vernietiging.’

‘Dat is altijd zo geweest,’ mompelde Luna. ‘In haar hart heeft ze dat altijd gewild.’

‘Ze hebben haar verzwakt.’ Arianrhod legde een hand op het met edelstenen afgezette gevest van het zwaard dat langs haar zij hing. ‘Ze hebben haar zo goed als vernietigd. Zonder het mens dat door Nerezza is veranderd, zouden ze haar al hebben vernietigd.’

‘Dachten wij niet hetzelfde,’ merkte Celene op, ‘in de nacht dat de koningin aantrad, de nacht dat wij de sterren schiepen?’

Ze strekte haar armen uit, en onder hen, aan de rand van de grote zee, flakkerden de beelden van wat was geweest.

‘Het was een nacht vol vreugde,’ ging ze verder, ‘vol hoop en festiviteiten. En wij drieën toverden drie sterren tevoorschijn. Een ster voor wijsheid, gesmeed in vuur.’

‘Een ster voor medeleven,’ voegde Luna eraan toe, ‘vloeibaar als water.’

‘En een voor kracht,’ eindigde Arianrhod, ‘koud als ijs.’

‘Onze krachten, onze hoop, als geschenk aan de nieuwe koningin. Een geschenk dat Nerezza begeerde.’

Op het strand, wit zand onder een witte maan, waren de drie godinnen de confrontatie aangegaan met de Duistere. Terwijl zij hun sterren omhoog stuurden naar de maan, vuurde Nerezza een zwarte bliksemschicht af naar de sterren, om die te treffen en te vervloeken.

‘Wij hebben toen een vervloeking over haar uitgesproken,’ ging Celene verder. ‘We hebben haar in een put geworpen. Maar we hebben haar niet vernietigd. Dat konden we niet. Die plicht, die taak, die strijd was niet aan ons.’

‘Wij hebben de sterren beschermd,’ bracht Luna haar in herinnering. ‘Ze zouden vallen, omdat Nerezza ze had vervloekt, maar wij hebben ze beschermd. Wanneer ze vielen, zouden ze dat in stilte doen en verborgen blijven.’

‘Tot zij die afstammen van ons zich hadden verenigd en samen op een queeste gingen om ze te vinden en te beschermen.’ Ditmaal legde Arianrhod haar hand strak om het heft van haar mes. ‘Om samen te vechten tegen de duisternis. Om alles in de waagschaal te stellen om de werelden te redden.’

‘Hun tijd is aangebroken,’ beaamde Celene. ‘Ze hebben de Ster van Vuur uit zijn steen getrokken, ze hebben de Ster van Water uit de zee gehaald. Nu wachten hun de laatste beproevingen van de queeste. En Nerezza en haar verdorven leger.’

‘Wat hun krachten en gaven ook zijn, de zes moeten het wel tegen een godin opnemen.’ Luna drukte een hand op haar hart. ‘En wij kunnen alleen toekijken.’

‘Zo is hun lot,’ zei Celene. ‘En in hun lot leeft het lot van alle werelden.’

‘Hun tijd is aangebroken.’ Arianrhod pakte haar beide zusters bij de hand. ‘En daarmee, als zij sterk en wijs zijn en als hun hart trouw blijft, kan ook onze tijd aanbreken.’

‘De maan is vol, dus huilt de wolf.’ Celene wees omhoog naar de komeet die langs de hemel schoot. ‘Daar vliegen ze.’

‘En moet vliegt met hen mee,’ sprak Arianrhod.

‘Kijk, ginds!’ Luna wees over de wijde, donkere zee waar een licht opflitste, kort brandde en toen wegstierf. ‘Ze zijn in veiligheid.’

‘Voorlopig.’ Met een handgebaar liet Celene de flakkerende beelden op het strand verdwijnen. ‘Nu begint de toekomst.’

1

Een man die niet kon sterven had weinig te vrezen. Een onsterfelijke die bijna zijn hele lange leven soldaat was geweest en vaak strijd had geleverd, ging een gevecht met een godin niet uit de weg. Een soldaat, ook al was hij van nature een eenling, wist wat plicht en trouw tegenover zijn strijdmakkers inhielden.

De man – de soldaat, de eenling – was erbij geweest toen zwarte magie zijn jongere broer had vernietigd, en diezelfde zwarte magie had zijn eigen leven overhoop gehaald. Een krijger die streed tegen de met waanzin doordrenkte hebzucht van een godin, kende het verschil tussen licht en duisternis.

Om door een strijdmakker, een reiziger door tijd en ruimte, te worden voortgestuwd door de ruimte, terwijl ze allemaal nog bebloed waren van hun laatste gevecht, joeg hem geen angst aan, al was elke andere vorm van transport hem liever geweest.

Ondanks de wervelende wind, het felle lichtschijnsel en de adembenemende snelheid (en ja, die snelheid zorgde ook voor een bepaalde opwinding) voelde hij zijn metgezellen. De tovenaars die machtiger was dan Doyle in zijn hele bestaan had meegemaakt. De vrouw die zowel het bindmiddel was van hun groep als een zieneres. De zee-meermin die een en al charme, moed en medeleven was... en een lust voor het oog. De trouwe, moedige reiziger die tevens scherpschutter was. En de vrouw, nou ja, nu was ze een wolf, omdat de maan net was opgekomen toen ze zich voorbereidden om hun groep van de schoonheid en de gevechten op Capri naar elders te verplaatsen.

Ze liet een gehuil horen, anders kon hij het niet noemen, en in dat geluid hoorde hij geen angst, maar dezelfde energieke opwinding die door zijn eigen aderen stroomde.

Als een man zich moest aansluiten bij anderen, als hij zijn lot met dat van anderen moest verbinden, kon hij het een stuk slechter treffen dan met deze mensen.

Plotseling rook hij Ierland – de vochtige lucht, het groen – en zijn opwinding stierf weg. Het sluwe, kille lot had hem gedwongen om terug te keren naar de plek waar zijn hart was gebroken en zijn leven overhoop was gehaald.

Precies op het moment dat hij zich erop voorbereidde om dat te aanvaarden en te doen wat er gedaan moest worden, vielen ze als een baksteen omlaag.

Een man die niet kon sterven kon wel degelijk de dreun voelen waarmee ze op de grond belandden. Een bons die hard genoeg was om je botten te laten rammelen en je de adem te benemen.

‘Verdomme nog aan toe, Sawyer.’

‘Sorry.’ Sawyers stem kwam van links en klonk als een hijgend gepiep. ‘Dit vereist nogal wat stuurmanskunst. Is er iemand gewond? Annika?’

‘Ik ben niet gewond. Maar jij wel.’ Haar stem klonk melodieus en zangerig. ‘Jij bent gewond. Je bent verzwakt.’

‘Dat valt wel mee. Jij bloedt.’

Stralend als zonlicht glimlachte ze. ‘Dat valt wel mee.’

‘Misschien moeten we het volgende keer met parachutes proberen.’ Sasha liet een korte kreun horen.

‘Alles is in orde. Ik heb je.’

Terwijl zijn ogen zich aanpasten, zag Doyle dat Bran iets verschoof en Sasha tegen zich aan trok.

‘Ben je gewond?’

‘Nee, nee.’ Sasha schudde haar hoofd. ‘Wat snijwonden en builen. En na de landing kon ik even geen adem meer krijgen. Maar daar hoor ik inmiddels aan gewond te zijn. Riley? Waar is Riley?’

Doyle draaide zich op zijn buik om zich omhoog te duwen, maar zette daarbij zijn hand op een vacht. De vacht gromde.

‘Ze is hier.’ Hij keek omlaag, recht in een paar goudbruine ogen. Doctor Riley Gwin, beroemd archeologe en... lycaan. ‘Waag het niet om me te bijten,’ mompelde hij. ‘Ze is in orde. Zoals ze altijd zegt, geneest ze snel in wolvendedaante.’

Doyle ging staan en merkte dat Sawyer de verplaatsing goed had uitgevoerd, hoe ruw hun landing ook was geweest. Wapenkoffers, bagage, dichtgeplakte dozen met naslagwerken, kaarten en andere belangrijke benodigdheden lagen op een min of meer ordelijke hoop een paar meter verderop in het koele, vochtige gras.

Ook zag hij daar zijn motor overeind staan, zonder beschadigingen, wat voor hem persoonlijk van groot belang was. Tevreden stak hij een hand uit naar Sawyer en trok hem overeind. ‘Dit valt niet tegen.’

‘Nee.’ Sawyer streek met zijn vingers door zijn verwaaide, door de zon gebleekte haren. Toen hij Annika een serie radslagen zag maken, glimlachte hij. ‘En dan blijkt er toch iemand te zijn die van de rit heeft genoten.’

‘Je hebt goed werk geleverd.’ Bran legde een hand op Sawyers schouder. ‘Het is een hele prestatie om zes mensen plus al hun bagage over zee en door de lucht te verplaatsen in, nou ja, een kwestie van minuten.’

‘Ik heb er anders wel een gigantische koppijn aan overgehouden.’

‘Dat is niet het enige.’

Bran pakte Sawyers hand, de hand waarmee Sawyer Nerezza’s wapperende haren had gegrepen om haar door tijd en ruimte te verplaatsen. ‘Die lappen we wel weer op, net als alle andere dingen die opgelapt moeten worden. We moeten Sasha naar binnen brengen. Ze is een beetje aangeslagen.’

‘Ik mankeer niks, hoor.’ Maar ze bleef op de grond zitten. ‘Alleen een beetje duizelig. ‘Nee, niet doen,’ zei ze snel, waarna ze op haar knieën ging zitten met haar gezicht naar Riley toe. ‘Nog niet. Laten we ons eerst oriënteren. Ze wil rennen,’ zei ze tegen de anderen.

‘Dat is prima. Hier is niets wat haar kwaad kan doen.’ Bran hielp Sasha overeind. ‘Die bossen zijn van mij,’ zei hij tegen Riley. ‘En nu zijn ze ook van jou.’

De wolf draaide zich om, rende er met grote sprongen vandoor en verdween tussen de dikke bomen.

‘Misschien verdwaalt ze wel,’ begon Sasha.

‘Ze is een wolf,’ zei Doyle. ‘De kans is groot dat ze de weg hier beter kan vinden dan wij. Toen we vertrokken had ze de gedaante-

verandering al praktisch achter de rug. Ze heeft even wat tijd voor zichzelf nodig. In wolvengedaante of als vrouw, zij staat altijd haar mannetje.’

Hij ging met zijn rug naar de bossen staan waar hij als kind heerlijk had gerend, waar hij had gejaagd, waar hij naartoe was gegaan als hij alleen wilde zijn. Dit was ooit zijn land geweest, zijn thuis, en nu was het van Bran.

Ja, het lot was sluw en kil.

In het huis dat Bran aan de woeste kust van Clare had gebouwd, zag Doyle de herinnering aan zijn eigen huis. De plek waar zijn familie van generatie op generatie had gewoond. Verdwenen, bracht hij zich in herinnering, al eeuwen geleden. Het huis en de familie waren tot stof wedergekeerd. In plaats daarvan stond er nu iets groots, en van Bran Killian had hij ook niets anders verwacht.

Het was een prachtig landhuis met de grillige accenten die je van een tovenaars kon verwachten, mijmerde Doyle. De muren, opgetrokken uit stenen waarvan sommige misschien deel hadden uitgemaakt van de muren van het huis dat er lang geleden had gestaan, staken twee verdiepingen de lucht in, en daar hadden de grillige accenten de vorm van een ronde toren aan weerskanten met een soort van borstwering in het midden, waarvandaan je waarschijnlijk een fantastisch uitzicht had op de kliffen, de zee en het land.

En alles werd... verzacht, dacht Doyle, met een tuin waar elfjes zich in thuis zouden voelen. Uitbundig bloeiende planten en struiken, waarbij de bries een mengeling van al die geuren verspreidde.

Doyle gunde zich even tijd om aan zijn moeder te denken. Zij zou dit geheel prachtig hebben gevonden. Daarna duwde hij die gedachten weg. ‘Het is een mooi huis.’

‘Het is ook goed land. En zoals ik al tegen Riley heb gezegd, is het net zo van jou als van mij. Nou ja, dat is het gevoel dat ik erbij heb,’ voegde Bran eraan toe toen Doyle zijn hoofd schudde.

‘We zijn samengekomen,’ ging Bran verder terwijl de wind zijn inktzwarte haar om zijn scherpe gelaatstrekken liet wapperen. ‘We zijn samengebracht voor een doel. We hebben samen gestreden en gebloed, en ongetwijfeld zal dat nog eens gebeuren. Maar nu staan we op de plek waar jij oorspronkelijk vandaan komt en waar ik de

aandrang voelde om mijn huis te bouwen. Dat heeft ook een doel, en dat zullen we gebruiken.'

Troostend streek Annika met een hand over Doyles arm. Haar lange, zwarte haren zaten op een sexy manier in de war door de verplaatsing. Ze had blauwe plekken op haar opmerkelijke gezicht. 'Het is prachtig. Ik kan de zee ruiken. Ik kan hem horen.'

'Die ligt een behoorlijk stuk lager.' Bran glimlachte naar haar. 'Maar ik durf te wedden dat het jou wel lukt om er snel naartoe te gaan. Morgenochtend zullen jullie zien wat dit huis nog meer te bieden heeft. Maar nu kunnen we onze spullen beter naar binnen brengen en ons een beetje settelen.'

'Goed idee.' Sawyer tilde een paar dozen op. 'En, allemachtig, ik zou nu best wat lusten.'

'Dan ga ik het eten maken!' Annika sloeg haar armen om hem heen, kuste hem enthousiast en pakte toen haar tas. 'Is er eten, Bran? Eten dat ik kan maken terwijl jij de wonden verzorgt?'

'Ik heb de keuken goed laten bevoorraden.' Hij knipte met zijn vingers naar de grote, boogvormige dubbele deuren. 'Het huis zit niet meer op slot.'

'Als er maar bier is.' Doyle pakte twee wapenkoffers, zijn eigen prioriteit, en liep achter Annika en Sawyer aan.

'Hij heeft het moeilijk,' mompelde Sasha tegen Bran. 'Ik voel zijn pijn, de pijn van herinneringen en verlies.'

'En ik vind het vreselijk voor hem. Echt waar. Maar we weten allemaal dat er een reden is dat we hiernaartoe zijn geleid om de laatste ster te vinden en dit tot een goed einde te brengen.'

'Want er moet altijd een tol worden betaald.' Ze slaakte een zucht en leunde tegen hem aan terwijl ze haar zomerblauwe ogen dichtdeed, die nog wat flets waren door het gevecht en de verplaatsing. 'Maar Annika heeft gelijk. Het is een prachtig huis. Het is adembenemend, Bran. Ik wil het tientallen keren schilderen.'

'Je zult de tijd krijgen om het tientallen en nog eens tientallen keren te schilderen.' Hij draaide haar naar zich toe. 'Ik heb gezegd dat het evenzeer van Doyle en Riley als van mij is. Het is ook van Annika en Sawyer. Maar *fáidh*, het is net zo veel van jou als mijn hart van jou is. Wil je hier met me wonen, althans soms, tijdens ons leven samen?'

‘Ik zou overal met jou willen wonen. Maar hier? Laat ik maar eens gaan kijken of de binnenkant even mooi is als de buitenkant.’

‘Nu jij er bent, is het pas een echt thuis.’ Om haar te imponeren maakte hij een handgebaar waarna alle ramen ineens verlicht waren en er lichtjes langs de tuinpaden gloeiden.

‘Ik ben sprakeloos,’ zei ze met een zucht, waarna ze de koffer pakte waarin het merendeel van haar teken- en schilderbenodigdheden zat: háár prioriteit.

Ze gingen naar binnen en betraden een brede vestibule met een hoog plafond en brede, glanzende vloerplanken. Op een zware tafel met tafelpoten in de vorm van opgekrulde draken stonden glazen bollen en een grote vaas vol witte rozen.

De vestibule kwam uit op een woonkamer met felgekleurde banken, nog meer zware tafels en glinsterende lampen. Met nog een handgebaar liet Bran roodgouden vlammen uit een stenen haard komen, die zo groot was dat de gespierde Doyle er rechtop in zou kunnen staan met zijn armen naar de zijkanten gestrekt.

Terwijl hij de kamer in kwam vanuit de keuken trok Doyle een wenkbrauw op en proostte met het biertje dat hij in zijn hand hield. ‘Je hebt voor chic gekozen, broer.’

‘Ja, dat kun je wel zeggen.’

‘Ik zal meer spullen naar binnen dragen als jij voor Sawyer zorgt. Hij heeft flink hoofdpijn. Ik zie het aan hem. En hij heeft ook een paar lelijke brandwonden. Annika’s verwondingen zijn erger dan ze laat blijken.’

‘Ga jij Sawyer en Annika maar helpen,’ zei Sasha. ‘Dan help ik Doyle.’

‘Sawyer is in de keuken bij Annika.’ Doyle keek Sasha even aan. ‘Ik breng de rest van de spullen wel binnen. Jij hebt ook oorlogsverwondingen, Blondie.’

‘Niks ernstigs. Ik mankeer bijna niets,’ zei ze tegen Bran. ‘De duizeligheid duurde deze keer maar een paar minuten en de andere wonden kunnen wel even wachten. Ik lust wel een glas wijn als je dat in huis hebt.’

‘Natuurlijk heb ik dat. Ik zal Sawyers wonden verzorgen en daarna die van jou.’

Sasha liep samen met Doyle naar buiten. Ze wilde een aantal dozen oppakken, maar keek toen ineens naar het bos.

‘Ze komt wel terug als ze haar energie eruit heeft gelopen.’ Doyle nam een slok van zijn bier. ‘Maar jij hebt natuurlijk het liefst al je kuikens in de ren.’

Sasha haalde haar schouders op en liet ze weer zakken. ‘Ja, eigenlijk wel. Het was me... het dagje wel.’

‘We hebben de tweede ster gevonden. Dan hoor je blij te kijken, maar in plaats daarvan zie ik verdriet.’

‘Een jaar geleden ontkende ik nog wat ik was. Ik wist niets van jullie bestaan en evenmin van goden, of ze nou goed of kwaad waren. Ik had nog nooit iemand kwaad gedaan, laat staan dat ik...’

‘Wat jij hebt bevochten en gedood waren geen mensen. Het waren dingen, geschapen door Nerezza om te vernietigen.’

‘Er zaten ook mensen bij, Doyle. Mensen.’

‘Huurlingen die door Malmom in dienst waren genomen om ons te vermoorden of ons nog ergere dingen aan te doen. Ben je soms vergeten wat ze in die grot met Sawyer en Annika hebben gedaan?’

‘Nee.’ Sasha sloeg haar armen om zich heen tegen de plotselinge kilte. ‘Dat zal ik nooit vergeten. En ik zal nooit begrijpen hoe mensen kunnen martelen en moorden voor geld. Waarom ze moorden of sterven voor winst. Maar zij begrijpt dat wel. Nerezza begrijpt dat. Zij kent dat soort hebzucht, die blinde honger naar macht. En ik begrijp dat we dáár tegen vechten. Malmom heeft er alles voor opgegeven. Zij heeft hem zijn ziel en menselijkheid afgenomen en nu is hij een ding. Een schepsel van háár. Ze zou ons allemaal hetzelfde aandoen.’

‘Maar dat gaat haar niet lukken. Het zal haar niet lukken omdat wij haar niets zullen geven. Vandaag hebben we haar verwond. Vanavond moet zij haar wonden likken. Ik heb meer jaren dan jij kunt weten naar de sterren gezocht en op haar gejaagd. Ik ben dichtbij geweest, althans dat dacht ik. Maar “dichtbij” telt niet.’

Hij nam nog een grote slok van zijn bier. ‘Ik voer het lot of de voorbestemming niet graag aan als excuus, maar het feit is wel dat wij zessen nu samen zijn en daartoe zijn we voorbestemd. Wij zijn voorbestemd om de Sterren van Fortuin te vinden en om Nerezza te

vernietigen. Jij voelt meer dan de anderen. Dat is jouw gave, en jouw vloek: zien en voelen. Maar zonder die gave zouden we hier nu niet staan. Het kan ook geen kwaad dat je met een kruisboog kunt schieten alsof je bent geboren met een boog in je ene hand en een pijl in de andere.'

'Wie had dat ooit kunnen denken?' Ze zuchtte, de knappe vrouw met lang, door de zon gebleekt haar en diepbloauwe ogen. Een vrouw die de afgelopen weken vanbuiten en vanbinnen aan spieren en kracht had gewonnen. 'Ik voel je pijn,' zei Sasha. 'Het spijt me.'

'Ik kom er wel overheen.'

'Ik weet dat het is voorbestemd dat jij hier bent, dat je dit land opnieuw moet betreden, dat je weer over deze zee moet uitkijken. En het heeft niet alleen te maken met de queeste naar de sterren, niet alleen met de strijd tegen Nerezza. Misschien... ik weet het niet zeker... is het ook een vorm van troost.'

Doyle sloot zich af. Dat was zijn manier om te overleven. 'Wat hier vroeger voor mij was, is er al lang niet meer.'

'Maar toch,' mompelde ze. 'Dat we hiernaartoe zijn gegaan, is moeilijker voor jou dan voor ons. En dat we hier vanavond zijn aangekomen was het allermoeilijkst voor Riley.'

'In aanmerking genomen dat we ons net een godin en haar moordzuchtige hulpjes van het lijf hebben weten te houden, was het voor ons allemaal geen lolletje. Goed, goed,' zei hij toen hij Sasha's rustige blik zag. 'Het was moeilijk voor haar.'

Hij stopte het lege flesje bier in een zak van zijn bekraste leren jas en tilde de koffers op. 'Ze rent de energie van zich af en morgenochtend is ze terug. Pak zo veel je kunt dragen, dan zorg ik voor de rest. We weten allebei dat je je nuttiger kunt maken door Bran te helpen met het verzorgen van de verwondingen.'

Daar ging ze niet tegenin en hij zag dat ze een beetje kreupel liep. Om daar een einde aan te maken, zette hij de koffers snel binnen neer en tilde haar toen op.

'Hé!'

'Dit is makkelijker dan er ruzie om te maken. Is dit huis groot genoeg voor je?'

Ze liepen langs overwelfde deuropeningen en de kamers waar die